

«Guerrilla» d'Ebri Knight, cançó per cançó

Els maresmencs repassen les històries que hi ha darrere cadascun dels nous temes

La banda presentarà 'Guerrilla' el 2 de febrer | Arxiu del grup

Guerrilla (Maldito Records, 2018), el nou disc dels maresmencs **Ebri Knight**, és un cant a la revolta, el moviment obrer i la solidaritat entre els pobles. Aquestes són les històries que inspiren el darrer treball de la banda, que tot just veu la llum avui. Amb ells repassem, des de ben endins de la guerrilla, què han volgut transmetre a cada peça.

"Carnaval" ens explica el que passa quan comença a sonar el disc. Cauen les caretes, i ja no tot s'hi val. A partir d'ara, parlarem sense hipocresia del que estimem i odiem. Un avís per a lladres i mentiders.

"Guerrilla" és un cant a l'autoorganització, a la lluita braç a braç per vèncer les injustícies i els que les perpetuen. És també una cançó amb un rerefons antifeixista, republicà i lluitador que vol, seguint els treballs anteriors de la banda, remoure consciències i fer despertar als que resten alienats en la societat en què vivim.

"Venim" és un manifest, que explica d'on venim i què venim a fer. Una parada en el camí per donar explicacions, necessària, que és passat i futur alhora. Qui avisa no és traïdor: hem vingut a fer caure tots els murs. Tots.

"Rosa de foc" és un homenatge a Barcelona, la ciutat obrera en peu de guerra, indomable, que

no es deixa trepitjar. És una carta d'amor a la memòria de l'estiu de 1909, la història de la Canadenca, dels carrers que van esclafar el feixisme el juliol del 1936, de les barraques, de l'orgull de classe. Una cançó que parla d'una ciutat tan bonica com rebel.

"Filla" és un cant del desert que ens porta fins al poble kurd. Una oda a les guerrilleres, a les mares i filles d'un poble indomable. Una cançó que ens fa escapar per un moment de la sonoritat del rock, orgànica i aspre, un crit a la vida eterna.

"La nit encesa" és un regal a diables i diablesses, és la història de les colles de foc, de les revetlles, de les bèsties nocturnes. Un retrò de tambors de l'infern que vol fer ballar i fer perdre la innocència. No tinguem por, que la nit és de les feres.

"Mai més" és un poema antifeixista. La lletra, que va escriure la nostra amiga Laia Alsina, ens parla de les arrels, el bosc, la vida, contra l'amenaça d'un món gris que no hem de deixar que venci. Una declaració d'intencions fresca i clara: mai més, enlloc, contra ningú.

"El nostre dia" és un viatge a Irlanda. És una peça diferent de les altres, emmirallada en el folk-rock dels vuitanta, en els **Pogues**, els **Waterboys**, els pubs de poble. Un text farcit de simbolisme irlandès, de referents i imatges, i una harmonia carregada de melodies i veus. "*Tiocfaidh ár lá*", deia Bobby Sands: el nostre dia arribarà.

"Vientos del pueblo" no és, només, una cançó d'**Ebri Knight**. Són versos musicats de Miguel Hernández. És l'humil homenatge de la banda a un poeta d'amor i de batalla, de revolució i tendresa sense remordiments. Parla de la gent que va perdre la guerra amb el cap ben alt, de les dones i els homes que van desafiar el monstre del feixisme. Aquelles i aquells que van morir lluitant per un somni.

"Cridarem" convida a posar-se un mocador vermell al coll. Ens parla dels bandolers sense fer-ne menció, per posar-nos en un mirall la necessitat d'ajuntar-se per guanyar. La cançó ens interpel·la i ens anomena llops i camarades clandestins. A vosaltres, a tothom: només junts segur que podrem perdre la por.

"Tornaria" és una mirada enrere, a totes les matinades que ens han fet com som. És una llauna de cervesa, una cançó d'**Obrint Pas**, una nit infinita a qualsevol festa major. Una lletra d'amistat i rebel·lia, de nostàlgia i humilitat. Que viure és aixecar-se mil vegades.

"Viva la quinta brigada" tampoc és una cançó (només) d'**Ebri Knight**. És una cançó de folk molt coneguda feta una cançó punk. Amb tota la nostra energia, amb tota la nostra ràbia i tot el nostre amor, cantem a les Brigades Internacionals com ho va fer Christy Moore en la seva cançó original. Gràcies per venir a lluitar contra el feixisme als nostres carrers. Us devem, com a mínim, una cançó. A casa nostra, no morireu mai.